

EIR indtager prominent rolle ved pressekonference i Washington om det Sydkinesiske Hav

6. juli, 2016 – En pressekonference i Washington, der afholdtes onsdag af Chongyang Institut for Finansielle Studier og det Nationale Institut for Studier af det Sydkinesiske Hav, blev overværet af godt 70 kinesiske og amerikanske journalister. Der optrådte bl.a. tre ledende kinesiske akademikere og to amerikanske intellektuelle, inklusiv leder af EIR's Washingtonkontor, Bill Jones. Interessen for emnet var højaktuel, med den Faste Voldgiftsret i Haags forestående beslutning om den filippinske anmodning om en afgørelse på stridsspørgsmålet om det Sydkinesiske Hav. Afgørelsen i Voldgiftsretten, som Kina afviste at deltage i, og hvis beslutning Kina derfor ikke vil følge, ses som et middel for USA til at hæve indsatsen i sit gambit om "sejladsfriheden" i det Sydkinesiske Hav. Et spil, der skubber regionen tættere på krig.

De kinesiske akademikere inkluderede dr. Wu Shicun, præsident for det Nationale Institut for Studier af det Sydkinesiske Hav, utvivlsomt den mest kyndige person i Kina indenfor spørgsmålet om det Sydkinesiske Hav; og professor Huang Renwei, vicepræsident for Shanghai Institut for Internationale Studier, en af de fremmeste tænketanke i Kina. Pressekonferencen nød også godt af et vigtigt spørgsmål fra tilhørerrækkerne, stillet af præsident for Schiller Institut, Helga Zepp-LaRouche.

Den kinesiske side præsenterede sit standpunkt i spørgsmålet om det Sydkinesiske Hav og præciserede sin argumentation for ikke at acceptere voldgift i en sag, hvor ingen forhandlinger mellem Filippinerne og Kina har fundet sted, på grund af

Filippinernes afvisning af at engagere sig i en diskussion. At sende sagen til retten i Haag var også en krænkelse af Deklarationen om Parternes Adfærd i det Sydkinesiske Hav (Declaration of Conduct of Parties in the South China Sea, DOC), der er underskrevet af alle ASEAN nationerne (Association of Southeast Asian Nations), inklusiv Filippinerne, og som forpligter landene til at løse territoriale tvister gennem forhandling. Voldgiftsavgørelsen ses derfor som et tilfælde af aftalt spil mellem én af parterne i tvisten og voldgiftsretten, med opbakning, selvfølgelig, fra USA, der insisterer på ikke at være en part i striden.

Professor ved det Amerikanske Flådeakademi Brian Mulveny præsenterede det traditionelle – dvs. Obamaadministrationens – synspunkt, nemlig at USA kan sende sine militærfartøjer hvorhen, det ønsker, i operationer, der falder ind under "fri sejlads", og at Kina har at holde sig til, hvad voldgiftsretten beslutter.

I sine kommentarer understregede EIR's Jones vigtigheden af besøget af den kinesiske delegation, på grund af faren for krig forbundet med USA og dets allieredes koncentration af militære styrker i regionen, og på grund af den systematiske fordrejning af det kinesiske standpunkt i amerikanske medier.

"USA's politik har været totalt hovedløs," sagde Jones. "I stedet for at prøve at opbygge en relation til Kina omfattende sociale, økonomiske, politiske og militære forhold, behandler det Kina som et udenforstående rovdyr, selv i Kinas eget område. I stedet for at prøve at fremme Kinas relationer med dets naboer, har USA styrket sine koldkrigsalliancer og opmuntret dem til at være hårde ved Kina," sagde Jones. "Og når voldgiftskendelsen kommer i næste uge, vil USA begynde at kværulere om, at Kina principielt må acceptere denne som international lov, et standpunkt, som mange juridiske eksperter, selv i USA, anser for absurd."

"Jeg spørger mig selv," sagde Jones, "hvordan USA ville reagere, hvis det havde en flåde af udenlandske fartøjer tilhørende en fremmed alliance til at patruljere 12 mil fra

Californiens kyst? Tjah, jeg tror godt vi ved, hvordan USA ville reagere, men Kina vil tendere til at udvise større tilbageholdenhed”, sagde han.

“Kina har fremsat en vigtig ‘godt naboskabs-politik’ med sit Bælte og Vej -initiativ, sagde Jones, “og har tilbudt håb og udvikling til et område, der stadig er plaget af fattigdom og destruktion. Og USA har set dette som en fjendtlig hensigt fra Kinas side, til trods for det faktum, at USA er blevet inviteret til at tage del i dette storslåede program for udvikling af infrastruktur.”

“Om ikke andet, så har konflikten om det Sydkinesiske Hav klarere vist os, at vi behøver en ny type forhold mellem vore to lande, måske på linje med, hvad præsident Xi forestiller sig med sin idé om et forhold mellem større magter. For, hvis vi fortsætter geopolitikkens nul-sumsspil, vil det kun føre til krig.”

Reaktionen fra tilhørerne var entusiastisk, med adskillige spørgsmål rettet til Jones.

I en intervention fra tilhørerrækkerne under spørgsmål & svar-sessionen, bragte Helga Zepp-LaRouche, med et spørgsmål rettet til Mulvaney, atter krigsfarens på bane.

“Der er mange internationale militæksperter, der advarer om, at situationen i dag er mere farlig end på højden af den kolde krig. Endvidere er vi på vej til at opleve endnu et finansielt sammenbrud, værre end i 2008. Jeg mener, at de terrorhandlinger, der især har fundet sted i de seneste to uger i Bangladesh, Tyrkiet, Indonesien og europæiske lande, klart viser, at terrorismen er ude af kontrol. Og rent faktisk befinder den Europæiske Union sig med Brexit i en disintegrations-proces, der er meget dramatisk.

Så mit spørgsmål er: Kan menneskeheden ikke hæve sig til et højere niveau af samarbejde og satse på et nyt paradigme, hvor geopolitik er en saga blot og erstattet af menneskehedens fælles mål? Jeg mener, at verden har hårdt brug for, at USA og Kina arbejder sammen, for jeg mener, at, uden at de to lande tager hinanden i hånden, så står verden i problemer til halsen. Så spørgsmålet er: Kan verden bevæge sig mod et nyt

paradigme med fredeligt samarbejde om hele menneskehedens fremtidige opgaver?"

Som svar på fr. LaRouches spørgsmål nedtonede Mulvaney faren for nogen alvorlig militærkonflikt i det Sydkinesiske Hav og sagde tåbeligt, at skulle en hændelse opstå i området, ville den ikke føre til krig, men blive inddæmmet. (Måske ud fra teorien om, at en enkelt kugle ikke gør en krig. Men fortæl det til ærkehertug Franz Ferdinand.) (reference til attentatet i Sarajevo, 28. juni 1914, der ledte direkte til 1. Verdenskrig, -red.) Mulvaney forsøgte også at latterliggøre behovet for et nyt paradigme, idet han sagde, at han ville elske en verden, i hvilken mennesker levede sammen i harmoni, men, som han sagde – fuldendt pragmatisk, som han er – dette er ikke den verden, som vi lever i.

Ved begivenheden var der mange journalister, der kom op og stillede Jones mange flere spørgsmål om krisen i det Sydkinesiske Hav og om, hvordan Kina bør reagere på voldgiftsavgørelsen.

Pressekonferencen fkom efter to dages diskussioner med den kinesiske delegation, én med Carnegie Instituttet for Fred i Verden (noget af en fejlbetegnelse), og den anden med Schiller Instituttets Venner, inklusiv Schiller Instituttets præsident og grundlægger, Helga Zepp-LaRouche.